

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 94. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm4039/facsimile.pdf (tilgået 25. juni 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Sværdet, som pleier ellers at finde det Slags Folk, og fik Lov at doe af Alderdom.

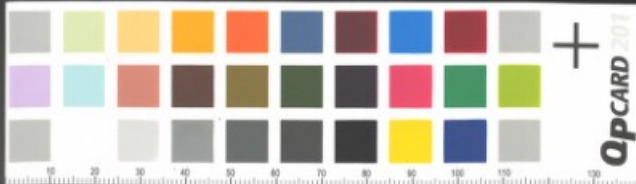
No og Helge.

No og Helge vare Halvdans Sonner, og forligedes saaledes om Magten, at No skulde være Konge paa Landet, og Helge paa Vandet.

No var kun lav og smal, og hvad man fortæller om ham, er, at han skal have bygt Roskilde, saadan som Byen var, forend Svend Evesfiag lod den udvide og stærkere befolke.

Helge derimod var temmelig hei, og hans første Bedrift var, med sin Flaade at angribe og slaae Kong Skalk i Benden. Efter nu at have lagt Skalks Rige under Danmark, laae han længe og slakkede, saa hist og saa her, omkring paa Seen, men dog er at mærke, at hvor hart en Kamp han end var, saa var han derfor ikke vedmindre løslagtig, som han ogsaa viiste ved Thorøe, hvor han tog en Jomfrue, ved Ravn Thora, med Bøld, og avlede en Daatter med hende, som han siden gav Ravn af Ulse, eller Hun-Bjornen.

Da han nu havde gjort den Streg, seilte han til Særen, og ikke alene overvandt Kong Svirfs Son: Hunding, i et Slag ved Stade, men nedlagde ham derpaa i Kred, og til Væ for den Heltegierning, kaldte man ham siden: Helge Hundings-Bane. Nu stulte han da Ysland fra Særen, og indsatte der tre Hovdinger, nemlig: Hefke, Eir og Ler; men i Særen gav han den Forordning, at Boderne skulde være eens, enten man slog en fribaaren Mand, eller en frigtven Træl ihjel, hvormed han kanskee vilde sige saameget som, at alle Lydskerne var i Grunden brændt med eet Mærke, saa at, hvordan de end slæbde sig, hav-

de Friheden hos dem allefammen dog en Tanke, og lugtede, til deres Skam og Stæde, lidt af Trældom.

Da Helge nu igjen paa et Vikingskrog kom til Thoree, hævne de Thora sig med ret overlagt Dndslab paa ham, for den Voldtægt og Banærelse, som gævnede hende bestandig. Hun stikkede nemlig Urse, som nu var mandvoren, ned til Stranden, og lagde ret egenlig an paa, hvad der ogsaa lykkedes, at faae Faderen til, uvidende, at bestemme sin egen Daatter. Nu er han, som lod sig styre af sin onde Begjærlighed, vist nok ingenlunde at undskyldte, men man kan dog heller ikke sige, at han var saadant et Umenneske, som han maatte været, dersom han vitterlig kunde gjort den gruelige Misgjerning! Hvad skal man derimod sige om den Moder, der saa stammelig forraadte sit eget Kieb og Blod, som om hun fik sin Ære igjen, ved at stille sin Daatter ved hendes, som om det var det Samme, at hendes Barn tabte sin Ustyrbighed, naar kun han, der rovede hendes, kunde derved blive en større Synder! O, taabelige Kvindelisk! afslyselige Hevngjerrighed! Det skulde lade, som om hun gjorde sig ren, da hun dog ret for Alvor besudlede sig! Hun kaldte Bod for sin Skændsel, hvad der netop fordooblede den! Hun kaldte det et Beviis paa sin Blufærdighed, hvad der netop stemplede hende som den allerubluafte Kvinde! Hun klagede over Voldtægt, og glædede sig ved Blodskam! Vel maa man og lægge til, at hun overgik de arrigste Stifmodre i Dndslab, i det hun saa grusom opoffrede sit eget Barn, for, med hendes uhyre Skændsel, i Verdens Dine, at bedække sin egen!

Dog, kunde Noget bedække den, da var det Lykken, som timedes det uhykkelige Var Folk, den nemlig, at avle en Søn, der ligesom frekkendte sine Forældre, eller dog affønde deres Brøde, som en velsigned Frugt paa et Forbandelsens Træ! Ja, Urse blev Moder til Kolv,

